

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 23 października 2015 r.

Poz. 3195

WYROK NR SYGN. AKT II SA/LU 279/14 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W LUBLINIE

z dnia 11 lutego 2015 r.

**w sprawie ze skargi Wojewody Lubelskiego na uchwałę Rady Gminy Zamość z dnia 24 kwietnia 2013r.,
nr XXXI/309/13 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Joanna Cylc – Malec (sprawozdawca)

Sędziowie Sędzia NSA Maria Wieczorek – Zalewska Sędzia WSA Bogusław Wiśniewski

Protokolant Sekretarz sądowy Kamil Rutkowski

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 29 stycznia 2015 r.

sprawy ze skargi Wojewody Lubelskiego

na uchwałę Rady Gminy Zamość

z dnia 24 kwietnia 2013r., nr XXXI/309/13

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części obejmującej: § 6 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 7 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 11 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne), § 19 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne) oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, § 19 ust. 2 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)” oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, § 19 ust. 3 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu”, § 19 ust. 4 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu”;

II. w pozostałym zakresie oddala skargę.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

Wojewoda Lubelski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie w dniu 27 marca 2014r. (data wpływu) skargę na uchwałę Rady Gminy Zamość z dnia 24 kwietnia 2013r. w sprawie

uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zamość – tereny przemysłowo – składowe oraz droga gminna w m. Sitaniec Wolica domagając się stwierdzenia jej nieważności w części obejmującej: § 6 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 7 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 11 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne), § 19 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne) oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, § 19 ust. 2 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)” oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, § 19 ust. 3 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu”, § 19 ust. 4 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu” oraz § 12 ust. 3 pkt 2 lit. b uchwały.

Wojewoda zarzucił, że uchwała we wskazanym zakresie została podjęta z istotnym naruszeniem trybu sporządzania planu oraz zasad jego sporządzania tj. z naruszeniem art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Przepisy te zostały bowiem wprowadzone do projektu planu, już po jego publicznym wyłożeniu i po uzyskanych wcześniej opiniach i uzgodnieniach, bez ponowienia procedury planistycznej wymaganej w art. 17 pkt 13 i art. 19 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w szczególności bez ponowienia odpowiednich uzgodnień.

W ocenie Wojewody Lubelskiego, uzupełnienie przez Wójta Gminy Zamość projektu planu o ustalenia dotyczące zagospodarowania terenów z podstawowym przeznaczeniem pod zabudowę przemysłową o działalność zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych stanowi istotną zmianę w projekcie, oddziałującą nie tylko na obszary objęte zmianami, lecz także na uprawnienia właścicieli terenów sąsiednich. Zmiana ustaleń projektu planu polegająca na dopuszczeniu na terenach 1.P, B, S/ZP i 2.P,B,S/ZP działalności związanej z produkcją energii ze źródeł odnawialnych spowodowała, że zmieniła się funkcja i przeznaczenie tych terenów, co ma istotne znaczenie dla środowiska i wpływ na komfort życia użytkowników terenów objętych taką działalnością. Powyższe, zdaniem Wojewody, świadczy o konieczności ponowienia całej procedury planistycznej. W szczególności organ powinien ponowić procedurę wyłożenia projektu planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko, a także dokonać ponownych uzgodnień z właściwymi organami. Zdaniem Wojewody, wprowadzone zmiany dotyczące produkcji energii ze źródeł odnawialnych są przedsięwzięciami mogącymi znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a więc powinna być sporządzona prognoza oddziaływania na środowisko. Wprawdzie w niniejszej sprawie została taka prognoza sporządzona i przedstawiona do uzgodnienia Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Lublinie, ale przed dokonanymi zmianami tj. w maju 2011r., a więc nie uwzględniała ona regulacji dotyczących produkcji energii ze źródeł odnawialnych i brak jest w dokumentacji potwierdzenia, by prognoza ta była aktualizowana, co stanowi naruszenie art. 41 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Wojewoda Lubelski zakwestionował również zapis § 12 ust. 3 pkt 2 uchwały dotyczący terenów wód – WS, który stanowi, że na terenie opracowania oraz jego strefach granicznych znajdują się rowy melioracyjne. Zagospodarowanie tych terenów polega na dopuszczeniu zmian trasy rowów lub budowę nowych zgodnie z koncepcją przystosowania gruntów do celów budowlanych wynikającej z potrzeb zagospodarowania terenu.

Wojewoda zarzucił, że Rada Gminy nie wprowadziła jasnych i precyzyjnych linii rozgraniczających dla tych terenów na załączniku do uchwały, co narusza art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który wymaga obowiązkowo określenia przeznaczenia terenów oraz linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Z tego względu, zdaniem Wojewody, dopuszczenie w planie zapisu pozwalającego na zmianę położenia linii rozgraniczających powoduje stan niepewności co do przyszłego przeznaczenia terenu. Taka zmiana byłaby możliwa, zdaniem Wojewody Lubelskiego tylko wówczas, gdyby przepisy planu precyzowały zakres

korekty i jednocześnie pozwalały na jednoznaczne stwierdzenie, że w wyniku określonego przesunięcia linii nie zmieni się przeznaczenie tego terenu. Tymczasem kwestionowany § 12 ust. 3 pkt uchwały dopuszcza zmianę przeznaczenia terenów oznaczonych symbolem WS (tereny wód) poprzez zmianę tras określonych uchwałą rowów melioracyjnych lub budowę nowych, przy czym zgodnie z tym przepisem zmian tych dokonuje się zgodnie z koncepcją przystosowania gruntów do celów budowlanych wynikającej z potrzeb zagospodarowania terenu. Faktycznie oznacza to, że nieuprawniony organ będzie mógł w dowolny (nieokreślony) sposób dokonywać zmiany przeznaczenia tych terenów, co w konsekwencji może doprowadzić do naruszenia prawa własności. Dopuszczenie w planie zmiany trasy rowów lub budowy nowych wskazuje, że może to następować bez zachowania trybu wynikającego z art. 27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a więc z naruszeniem władztwa planistycznego gminy.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Zamość, reprezentowana przez Wójta Gminy Zamość, wniosła o jej oddalenie podnosząc w szczególności, że nie ma podstaw do powtórzenia czynności planistycznych.

Wskazała, że projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zamość- tereny przemysłowo – składowe oraz droga gminna w miejscowości Sitaniec Wolica został opracowany w oparciu o uchwałę nr XXXVII/505/09 Rady Gminy Zamość z dnia 16 września 2009r. w sprawie przystąpienia do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części wsi Sitaniec Wolica położonej w gminie Zamość i wyznaczał zgodnie z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Zamość uchwalonego uchwałą nr XXX/261/98 Rady Gminy w Zamościu z dnia 16 czerwca 1998r. ze zm., tereny lokalizacji przemysłu, składów, rzemiosła produkcyjnego i usługowego oraz drogi kategorii gminnej łączącej drogę powiatową z drogą krajową nr 17, przy czym Rada wyjaśniła, że w trakcie opracowywania projektu uchwały nie było możliwości sprecyzowania gałęzi przemysłu.

Dla zabezpieczenia terenu przed inwestycjami znacząco oddziałującymi na środowisko wprowadzono w „Ustaleniach dotyczących ochrony środowiska” przepis § 7 ust. 2 pkt 1 - „zakaz realizacji inwestycji w zakresie znacząco oddziałującym na środowisko w rozumieniu przepisów odrębnych, w szczególności na wody podziemne i grunty. Nie dotyczy to jednak realizacji przedsięwzięć, dla których przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na środowisko”. Zdaniem Rady Gminy Zamość, oznacza to, że może być zlokalizowane każde przedsięwzięcie z zakresu przemysłu, składów, rzemiosła produkcyjnego i usługowego, o ile wykluczone zostało z procedury administracyjnej znacząco negatywnie oddziałującej na środowisko.

Zgłoszony w czasie dyskusji z ludnością wniosek dotyczący sprecyzowania lokalizacji inwestycji z zakresu wytwarzania energii ze źródeł odnawialnych tj. biogazowni i promieniowania słonecznego został uwzględniony przez Wójta, który przyjął, że inwestycja ta nie narusza funkcji i przeznaczenia terenu przewidzianego planem określonego symbolem „P” – przemysł. Rada wyjaśniła, że zgodnie z klasyfikacją GUS zakłady wytwarzające energię elektryczną i paliwa gazowe zaliczane są do działu przemysłu. Doprecyzowanie zapisów nie wprowadza więc nowego rodzaju działalności i nie zmienia funkcji terenu ani jego przeznaczenia. W § 7 ust. 1 pkt 1 określono warunki co do wielkości i zakresu przedsięwzięć. Zapis porządkujący dotyczący lokalizacji biogazowni nie narusza zasad planu, wprowadza jedynie wskazanie najkorzystniejszego dla środowiska i zabudowy zagrodowej, miejsca na terenie opracowania.

Rada wskazała, że w prognozie oddziaływania na środowisko nie są oceniane przedsięwzięcia, lecz skutki ustalonej funkcji i warunków brzegowych korzystania ze środowiska, a więc uszczegółowienie przedsięwzięć z zakresu przemysłu nie zmieniło funkcji obszaru, to samo dotyczy opinii i uzgodnień. Zmiana ta nie zdezaktualizowała więc prognozy oddziaływania na środowisko, ani uzgodnień czy opinii projektu planu, więc nie było konieczności ponownego jego wyłożenia do publicznego wglądu.

Rada Gminy nie podzieliła również zarzutu naruszenia § 12 pkt 12 uchwały.

Powołując treść tego przepisu oraz art. 15 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazała, że kształtowanie ładu przestrzennego na obszarze opracowania wymaga odpowiedniego terenu na lokalizację obiektów przemysłowych, składowych z zachowaniem zasad ochrony środowiska. Teren opracowania charakteryzuje się wysokim stanem wód gruntowych i wymaga odpowiedniej infrastruktury odwadniającej. Z tego względu dla istniejącego podstawowego rowu melioracyjnego przebiegającego po zachodniej części opracowania zachowano dotychczasowy przebieg i wprowadzono linie rozgraniczające z zapisem o odległości grodzienia terenu od brzegu rowu. Dla rowu przebiegającego przez środek obszaru opracowania nie wprowadzono linii rozgraniczających, ponieważ zapis § 12 pkt 2 lit. „b” i „e” ze względu na możliwości zmian jego trasy lub ewentualnego skanalizowania byłby nieadekwatny.

Również dla infrastruktury komunalnej nie wyznacza się linii rozgraniczających. Przebudowa, modernizacja lub ewentualna budowa nowych rowów oceniana i uzgadniana będzie na podstawie przepisów Prawa budowlanego oraz procedury oddziaływania na środowisko zgodnie z obowiązującymi przepisami odrębnymi.

Projekt miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Gminy Zamość – tereny przemysłowo – składowe oraz droga gminna w miejscowości Sitaniec Wolica, zarówno tekst uchwały, jak i rysunek planu, przedstawiony był do merytorycznej i prawnej oceny Gminnej Komisji Architektoniczno – Urbanistycznej oraz do uzgodnień i opinii odpowiednich organów administracji i instytucji i uzyskał pozytywne oceny nie kwestionujące zapisów dotyczących zagospodarowania terenu i przebiegu infrastruktury odwadniającej.

Również Wojewoda Lubelski przed skierowaniem do ogłoszenia w Dzienniku Województwa Lubelskiego nie zakwestionował nieprawidłowości merytorycznych ani procedury formalno-prawnej.

Z kolei Wójt Gminy Zamość przesłał do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego „Podsumowanie Strategicznej Oceny Oddziaływania na Środowisko Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Zamość – tereny przemysłowo – składowe oraz droga gminna w miejscowości Sitaniec Wolica wraz z uzasadnieniem informacji o udziale społeczeństwa” wraz z tekstem uchwały Rady Gminy i rysunkami planu – żaden z tych organów nie wnosił jednak zastrzeżeń do tej uchwały.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Badając sprawę merytorycznie stwierdzić należy, że stosownie do art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2012r., poz. 270 ze zm.), zwanej dalej „P.p.s.a.”, sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem.

Zgodnie z treścią art. 147 § 1 P.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Jednocześnie w świetle art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2012r., poz. 647 ze zm.), zwanej dalej "ustawą" - naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Skarga zasługuje na uwzględnienie, albowiem uchwała w zaskarżonej części (z wyjątkiem §12 ust. 3 pkt 2 lit. „b”) została podjęta z naruszeniem zasad i istotnym naruszeniem trybu sporządzania planu, co - w świetle art. 28 ust. 1 ustawy - stanowi przesłankę nieważności tego aktu.

Rada Gminy Zamość wprowadziła bowiem zmiany do projektu planu, już po dokonaniu czynności, o których mowa w art. 17 ustawy, bez zachowania procedury przewidzianej w art. 19 ust. i 2 ustawy. W świetle tego przepisu, jeżeli rada gminy stwierdzi konieczność dokonania zmian w przedstawionym do uchwalenia projekcie planu miejscowego, w tym także w wyniku uwzględnienia uwag do projektu planu - czynności, o których mowa w art. 17, ponawia się w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian (ust. 1). Przedmiotem ponowionych czynności może być jedynie część projektu planu objęta zmianą (ust.2).

Należy przy tym wskazać, że w świetle art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. Nr 130, poz.871) - do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...), w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ uchwała Rady Gminy Zamość Nr XXXVII/505/2009 w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miejscowości Sitaniec Wolica położonej w Gminie Zamość została podjęta w dniu 16 września 2009r., a zatem przed wejściem w życie wskazanej wyżej ustawy zmieniającej tj. przed

21 października 2010r., a zatem w dalszej części uzasadnienia mowa jest o przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu w brzmieniu obowiązującym przed tym dniem.

W odpowiedzi na skargę Rada Gminy Zamość wyjaśniła, że zmian dokonała w związku z uwzględnieniem przez Wójta Gminy Zamość uwag zgłoszonych do projektu planu podczas publicznej dyskusji oraz, że wprowadzone zapisy, przewidujące możliwość lokalizowania na obszarze objętym planem zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne) nie zmieniły przewidzianego przemysłowego przeznaczenia terenu, a jedynie go uszczegółowiły, nie było więc potrzeby stosowania art. 19 ust. 1 i 2 ustawy.

Argumentacja organu jest nietrafna.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że jak wynika z akt sprawy – zmiany zostały zaproponowane przez J. M. – Kierownika Referatu Planowania, Gospodarki Przestrzennej i Inwestycji Urzędu Gminy Zamość (k.133 akt admin), będącego członkiem Komisji Urbanistyczno – Architektonicznej opracowującej projekt planu. Propozycji tej nie można więc uznać za zgłoszenie uwagi w rozumieniu art. 17 pkt 11 i art. 18 ust. 1 ustawy. Zgodnie z art. 17 pkt 11 ustawy – wójt (...) wyznacza w ogłoszeniu (...) termin, w którym osoby fizyczne i prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej mogą wносить uwagi dotyczące projektu planu (...), przy czym zgodnie z art. 18 ust. 1 - uwagi do projektu planu miejscowego może wnieść każdy, kto kwestionuje ustalenia przyjęte w projekcie planu, wyłożonym do publicznego wglądu, o którym mowa w art. 17 pkt 10 (aktualnie pkt 9).

Z powyższych przepisów wynika, że organ planistyczny (m.in. wójt, rada gminy) nie może wносить uwag, nie ma on bowiem na tym etapie uprawnień do wypowiedzania się co do treści planu (zob. Z. Niewiadomski, Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2011, s. 189), uwagi mogą wносить wyłącznie osoby fizyczne i prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które kwestionują, a więc w mniejszym czy większym stopniu krytycznie odnoszą się do zaproponowanych przez organ rozwiązań (zob. tamże s.194)..

W sprawie niniejszej propozycję zapisów umożliwiających wprowadzenie na terenie objętym opracowaniem alternatywnych źródeł energii wykorzystujących energię słoneczną i biomasę zgłosił pracownik organu, wskazując na „duże zainteresowanie tego typu inwestycjami oraz brakiem na terenie gminy dogodnych terenów pod ich realizację”. Propozycji tej nie można więc uznać za zgłoszenie przez uprawniony podmiot „uwagi” w rozumieniu powołanych przepisów, jak to uczynił Wójt Gminy Zamość, „rozpatrując uwagę pozytywnie” (załącznik nr 3 do uchwały, k. 55 akt admin.)

W konsekwencji stwierdzić należy, że zmiany wprowadziła z własnej inicjatywy Rada Gminy Zamość.

Ma to o tyle znaczenie, że literalna wykładnia art. 19 ust. 1 ustawy mogłaby prowadzić do wniosku, że niezbędny zakres ponowień czynności planistycznych w wyniku dokonanych zmian zależy od tego czy zmianę tę wprowadził organ wykonawczy gminy czy rada gminy (w pierwszym przypadku ponowienia dotyczyłyby wyłącznie uzgodnień, w drugim – wymagane byłoby ponowienie wszystkich czynności z art. 17) (zob. wyrok NSA z dnia 4 sierpnia 2011r., II OSK 168/11), choć sądy administracyjne przyjmują również stanowisko, że niezależnie od tego, który z tych organów zmianę wprowadził, w każdym przypadku należy ponowić procedurę w niezbędnym zakresie, w tym wyłożenie zmienionego projektu do publicznego wglądu, a nie tylko same uzgodnienia (zob. wyrok NSA z dnia 4 października 2011r., II OSK 1508/11).

W każdym jednak przypadku, mając na uwadze, że wpływ rady gminy na treść projektu uchwały w sprawie planu miejscowego jest ograniczony – sporządzenie projektu planu ustawa zastrzega bowiem zasadniczo do wyłącznej kompetencji wójta, rola rady sprowadza się zaś do czynności proceduralnych (podejmowanie uchwały, jej odrzucenie bądź odmowa uchwalenia) - to niezbędny zakres ponowień, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy, w wyniku stwierdzenia przez radę konieczności dokonania zmian w przedstawionym jej do uchwalenia projekcie, a więc w wyniku jej ingerencji w treść merytoryczną projektu, powinien być interpretowany szeroko i zawsze z uwzględnieniem rodzaju i wagi wprowadzonej zmiany.

Wbrew stanowisku Rady Gminy Zamość nie można uznać, że wprowadzone przez nią zapisy § 6 ust. 1 pkt 1, § 7 ust. 1, § 11 ust. 1, § 19 ust. 1, § 19 ust. 2, § 19 ust. 3, § 19 ust. 4 dotyczące możliwości lokalizowania na obszarze objętym planem zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne) nie stanowiły istotnej merytorycznej zmiany projektu planu. Celem

planów miejscowych jest bowiem określanie przeznaczenia terenów nim objętych, a wprowadzone zapisy zmieniły przeznaczenie przewidziane w projekcie planu. Projekt planu wyłożony do publicznego wglądu wraz z załącznikami (w szczególności z prognozą oddziaływania na środowisko), zaopiniowany i uzgodniony przez właściwe organy (Państwowego Powiatowego Inspektora Nadzoru Sanitarnego w Zamościu w dniu 7 lipca 2011r. i Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie z dnia 4 lipca 2011r., k.328-329 akt admin.) przeznaczał tereny oznaczone symbolami „P, B, S” pod zabudowę przemysłową, baz i składów (§ 6 pkt 1).

Wprowadzona przez Radę Gminy Zamość zmiana dotyczyła rozszerzenia funkcji przemysłowej o „zakłady produkujące energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, co zmieniło znacząco tę funkcję i wymagało ponowienia czynności planistycznych zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy, co najmniej tych wskazanych w art. 17 pkt 4, 6 lit. c, 7 lit. c, 9 - 14 ustawy.

W świetle wskazanych przepisów art. 17 ustawy – wójt sporządza projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (...) (pkt 4), uzyskuje opinie o projekcie planu regionalnego dyrektora ochrony środowiska (pkt 6 lit. c), uzgadnia projekt planu z właściwymi organami na podstawie przepisów odrębnych (pkt 7 lit. c), a także wprowadza zmiany wynikające z uzyskanych opinii i dokonanych uzgodnień (pkt 9), ogłasza, w sposób określony w pkt 1, o wyłożeniu projektu planu do publicznego wglądu na co najmniej 7 dni przed dniem wyłożenia i wyklada ten projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu na okres co najmniej 21 dni oraz organizuje w tym czasie dyskusję publiczną nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami (pkt 10), wyznacza w ogłoszeniu, o którym mowa w pkt 10, termin, w którym osoby fizyczne i prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej mogą wnosić uwagi dotyczące projektu planu, nie krótszy niż 14 dni od dnia zakończenia okresu wyłożenia planu (pkt 11), rozpatruje uwagi, o których mowa w pkt 11, w terminie nie dłuższym niż 21 dni od dnia upływu terminu ich składania (pkt 12), wprowadza zmiany do projektu planu miejscowego wynikające z rozpatrzenia uwag, o których mowa w pkt 11, a następnie w niezbędnym zakresie ponawia uzgodnienia (pkt 13), przedstawia radzie gminy projekt planu miejscowego wraz z listą nieuwzględnionych uwag, o których mowa w pkt 11 (pkt 14).

Czynności te związane są ściśle ze strategiczną oceną oddziaływania na środowisko, której obowiązek przeprowadzenia przy sporządzaniu m.in. planów zagospodarowania przestrzennego wynika z art. 46 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz. 1235 ze zm.), zwanej dalej „u. i. ś.”.

Postępowanie w sprawie tej oceny obejmuje w szczególności:

- a) uzgodnienie stopnia szczegółowości informacji zawartych w prognozie oddziaływania na środowisko,
- b) sporządzenie prognozy oddziaływania na środowisko,
- c) uzyskanie wymaganych ustawą opinii,
- d) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu (art. 3 pkt 14 u.i.ś.)

Czynności wskazanych w powyższych przepisach dokonuje wójt (burmistrz, prezydent), co wynika z art. 51, 53 i 54 u.i.ś. w zw. z art. 17 ustawy.

W świetle art. 53 u.i.ś. organ opracowujący projekt dokumentu, o którym mowa w art. 46 lub 47, uzgadnia z właściwymi organami, o których mowa w art. 57 i 58 (a więc m.in. z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i państwowym powiatowym inspektorem sanitarnym), zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko. Uzgodnienia dokonuje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku o uzgodnienie.

Następnie organ, mając na uwadze powyższe uzgodnienie, sporządza prognozę oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 51 ust. 1 i 2 u.i.ś., a następnie – zgodnie z art. 54 ust. 1 – 3 projekt wraz z prognozą oddziaływania na środowisko poddaje opiniowaniu przez właściwe organy, o których mowa w art. 57 i 58 (tj. regionalnego dyrektora ochrony środowiska i państwowego powiatowego inspektora sanitarnego). Organ ma przy tym obowiązek zapewnić – w strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko – możliwość udziału społeczeństwa. Zasady wnoszenia uwag i wniosków oraz opiniowania projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz studiów uwarunkowań i kierunków

zagospodarowania przestrzennego gmin określają przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647, z późn. zm.) (art. 54 ust. 3 u.i.ś.).

Z powyższych przepisów wynika, że sporządzając prognozę oddziaływania na środowisko organ związany jest uzgodnieniami co do zakresu i stopnia szczegółowości informacji zawartych w prognozie.

W niniejszej sprawie Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie w dniu 21 września 2010r. ustalił – na podstawie art. 53 u.i.ś. zakres i stopień szczegółowości informacji wymaganych w prognozie oddziaływania na środowisko (k. 371 akt amin.).

Następnie w oparciu o te ustalenia organ sporządził w maju 2011r. prognozę oddziaływania na środowisko, a właściwe organy – RDOŚ w Lublinie i PPiS w Zamościu postanowieniami odpowiednio - z dnia 4 lipca 2011r. i z dnia 7 lipca 2011r. (k. 328-329 akt admin). pozytywnie zaopiniowały projekt wraz z prognozą.

Możliwość lokalizacji zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych została wprowadzona natomiast do projektu planu dopiero po przeprowadzeniu publicznej dyskusji w dniu 11 stycznia 2013r. (k.134 akt admin.)

W ocenie Sądu, zmiana ta wymagała – zgodnie z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy - aktualizacji prognozy oddziaływania na środowisko, a także ponownia opinii RDOŚ i PPiS dotyczącej zmienionego planu wraz z załączoną aktualną prognozą i ponownego wyłożenia do publicznego wglądu z zachowaniem trybu wskazanego w art. 17 pkt 9-14 ustawy, zapewniającego udział społeczeństwa w tym postępowaniu.

Wbrew stanowisku Rady Gminy Zamość, nie można uznać, że wprowadzone zmiany mieszczą się w podstawowym przeznaczeniu terenu, który był przedmiotem uzgodnień, prognozy i opinii oraz publicznego wyłożenia tj. przeznaczeniu przemysłowo – składowym. Gdyby – jak twierdzi Rada - ten rodzaj inwestycji mieścił się w tym przeznaczeniu, nie byłoby potrzeby doprecyzowywania go.

Tymczasem potrzeba taka istniała, co wynika z art. 10 ust. 2a i art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy.

Zgodnie z art. 10 ust. 2a, jeżeli na obszarze gminy przewiduje się wyznaczenie obszarów, na których rozmieszczone będą urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW, a także ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie oraz zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu; w studium ustala się ich rozmieszczenie.

Z kolei zgodnie z art. 15 ust. 3 pkt 3a ustawy – w planie miejscowym określa się w zależności od potrzeb granice terenów pod budowę urządzeń, o których mowa w art. 10 ust. 2a, oraz granice ich stref ochronnych związanych z ograniczeniami w zabudowie, zagospodarowaniu i użytkowaniu terenu oraz występowaniem znaczącego oddziaływania tych urządzeń na środowisko.

Z powyższych przepisów wynika, że skoro urządzenia wytwarzające energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 100 kW wymagają ich szczególnego uwzględnienia w planie ze wskazaniem ich rozmieszczenia i stref ochronnych, to tym bardziej wymóg ten dotyczy „zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych”, przewidzianych w zaskarżonej uchwale, skoro już samo pojęcie „zakładu” oznacza obiekt o większych rozmiarach i natężeniu niż „urządzenie”.

W świetle § 3 ust. 1 pkt 45 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2010r., Nr 213, poz. 1397 ze zm.) do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się m.in. instalacje do produkcji paliw z produktów roślinnych, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) o zainstalowanej mocy elektrycznej nie większej niż 0,5 MW lub wytwarzających ekwiwalentną ilość biogazu rolniczego wykorzystywanego do innych celów niż produkcja energii elektrycznej. Przy czym zgodnie z § 5 ust. 6 rozporządzenia ministra środowiska z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 260, poz. 2181, z późn. zm.) paliwem jest dowolna palna substancja stała, ciekła lub gazowa, z wyjątkiem odpadów, z zastrzeżeniem § 5 ust. 7 ww. rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji. Natomiast zgodnie z definicją biogazu rolniczego określoną w art. 3 pkt 20a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne przez pojęcie to rozumie się paliwo gazowe otrzymywane z surowców rolniczych, produktów ubocznych rolnictwa, płynnych lub stałych odchodów zwierzęcych, produktów ubocznych lub pozostałości przemysłu rolno-spożywczego lub biomasy leśnej w procesie fermentacji metanowej.

Z powyższych przepisów wynika, że biogazownie zasadniczo są przedsięwzięciami mogącymi potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (chyba, że mają moc mniejszą niż 0,5 kW albo wytwarzają biogaz do innych celów niż energia elektryczna). Już zatem samo zakwalifikowanie tych urządzeń do inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko wymagało uwzględnienia jej w prognozie.

Jednym z elementów prognozy oddziaływania jest bowiem określenie przewidywanych oddziaływań i to nie tylko znaczących – ale wszelkich - pozytywnych i negatywnych na środowisko, tj. na ludzi, wodę, powietrze, powierzchnię ziemi, zwierzęta, rośliny etc. (art. 51 ust. 2 pkt 2 lit. „e” u.i.ś.) i przedstawienie w niej rozwiązań mających na celu zapobieganie, ograniczanie lub kompensację przyrodniczą negatywnych oddziaływań na środowisko (art. 51 ust. 2 pkt 3 lit. „a” u.i.ś.)

„Prognoza jest najważniejszym elementem strategicznej oceny oddziaływania na środowisko (...). Powinna umożliwić ocenę skutków planu, ma to służyć zarówno możliwym korektom przyjętych rozwiązań, umożliwić spójną ocenę skumulowanych oddziaływań na sąsiadujących terenach objętych różnymi dokumentami, jak i ramy późniejszego monitorowania skutków przyjętych rozwiązań”. (A. Fogel, Strategiczna ocena oddziaływania na środowisko gminnych aktów planowania przestrzennego, Samorząd Terytorialny nr 9/ 2014, s.17).

„Prognoza zawiera informacje o przewidywanych przyrodniczych skutkach gospodarowania przestrzenią zgodnie z przyszłym planem. Nie wiążąc, może jednak istotnie wpływać zarówno na kształt planu, jak i jego późniejszą realizację. Na etapie prac nad projektem jest środkiem wczesnego ostrzegania (...) (Z. Niewiadomski, tamże, s. 186 - 187). W wyroku z dnia 10 czerwca 1998r. (IV SA 2261/97) NSA stwierdził, że „prognoza skutków wpływu ustaleń planu na środowisko przyrodnicze (...) jest opracowaniem opartym na obliczeniach i symulacjach wykonanych przy założonych z góry parametrach inwestycji. Jest przewidywaniem skutków opartym na aktualnej wiedzy i doświadczeniu, zestawieniem zagrożeń, które mogą wystąpić. Organy gminy, przystępując do opracowania planu, mają obowiązek uwarunkowania te uwzględnić. Nie jest to jednak równoznaczne z likwidacją czy wyeliminowaniem wszelkich zagrożeń dla środowiska, jakie mogą w przyszłości powstać na skutek realizacji inwestycji. Na etapie projektu planu zagospodarowania przestrzennego sygnalizuje się możliwość wystąpienia zagrożeń, zaś likwidacja ich bądź zmniejszenie możliwe jest dopiero na późniejszych etapach (...) czy też pozwolenia na budowę”.

Pominięcie zatem w prognozie inwestycji mogącej oddziaływać na środowisko, w szczególności zaliczonej do inwestycji mogącej potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (a takimi są zasadniczo biogazownie) świadczy o jej wadliwości, co stanowi naruszenie przepisów ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie (...), a w konsekwencji zasad i trybu planowania przestrzennego, wymagających uwzględnienia wyników prognozy. Z tych samych względów również dokonanie zmiany w projekcie planu miejscowego już po wyłożeniu tego projektu wraz z uzgodnieniami i prognozą do publicznego wglądu, polegającej na wprowadzeniu możliwości realizacji inwestycji mogącej oddziaływać na środowisko, wymaga aktualizacji prognozy. Sporządzenie prognozy, jak wskazano, jest jedną z czynności wymienionych w art. 17 ustawy, wymagających ponowienia w takiej sytuacji, co wynika z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy. „Kluczowa jest bowiem wykładnia celowościowa art. 55 u.i.ś., zgodnie z którym organ opracowujący projekt dokumentu bierze pod uwagę ustalenia zawarte w prognozie oddziaływania na środowisko. Uznanie, że prognoza może być sporządzona dla wstępnego dokumentu (planu), który następnie zostanie poddany daleko idącym zmianom w zakresie wpływu na środowisko, prowadziłoby do całkowitego zniweczenia celu prognozy oddziaływania na środowisko, określonego w art. 51-52 u.i.ś., którym jest kompleksowa ocena projektu dokumentu. Jeżeli prognoza odnosiłaby się do dokumentu o znacząco innej treści, to niemożliwe byłoby prawidłowe jej uwzględnienie, a w konsekwencji wykorzystanie jako instrumentu przezorności i prewencji. Oznacza to, że zmiany projektu planu mogą wywołać potrzebę zmiany prognozy oddziaływania na środowisko” (A.Fogel, tamże, s.20; Z. Niewiadomski, tamże, s.199; I. Zachariasz w: H. Izdebski, I. Zachariasz, Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Komentarz, Warszawa 2013, s.192).

W świetle powyższego, wprowadzanie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego możliwości lokalizacji biogazowni, ze względu na możliwość jej oddziaływania na środowisko, wymaga uwzględnienia tej inwestycji w prognozie sporządzanej przy projektowaniu planu. Obowiązek ten jest aktualny na każdym etapie procedury planistycznej, a więc także w razie dokonania zmian w przygotowanym już projekcie. W takiej sytuacji konieczna jest aktualizacja prognozy, a następnie opinii i uzgodnień oraz przeprowadzenie ponownie wskazanych w art. 17 ustawy czynności z udziałem

społeczeństwa. Niewykluczona jest także konieczność dokonania ponownego uzgodnienia zakresu i stopnia szczególności prognozy, o którym mowa w art. 53 u.i.ś. Jakkolwiek art. 19 ust. 1 i 2 ustawy wskazują na konieczność ponowienia czynności wskazanych w art. 17 tej ustawy, to jednak, skoro przepis art. 17 pkt 4 ustawy wymaga sporządzenia projektu wraz z prognozą, a tę sporządza się w sposób i w trybie u.i.ś., to należy przyjąć, że w razie zmian w projekcie planu, mogących wiązać się ze zmianą oddziaływań na środowisko na terenie objętym planem i terenach sąsiednich, ponowienie czynności, o których mowa w art. 19 ust. 1 i 2 ustawy dotyczyć będzie także czynności wskazanych w art. 53 u.i.ś.

Z tych względów Sąd uznał, że wobec niezachowania procedury wynikającej z art. 19 ust. 1 i 2 ustawy, Rada Gminy Zamość w sposób istotny naruszyła zasady i tryb postępowania, zgodnie z art. 28 ustawy, dlatego - na podstawie art. 147 P.p.s.a. - Sąd stwierdził nieważność § 6 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 7 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)”, § 11 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne), § 19 ust. 1 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne) oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, § 19 ust. 2 uchwały w brzmieniu: „w tym zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne)” oraz „Biogazownie należy lokalizować w zachodniej części obszaru w sąsiedztwie terenu przeznaczonego pod oczyszczalnię ścieków z zachowaniem odpowiednich odległości od zabudowy zagrodowej określonych w procedurze oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko”, a także § 19 ust. 3 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu”, § 19 ust. 4 uchwały w brzmieniu: „z wyjątkiem zakładów produkujących energię z biogazu”. Wprawdzie dwa ostatnie przepisy uchwały miały charakter negatywny, a więc wykluczający możliwość realizacji takich zakładów na obszarach 3 P,B,S/ZP i 4 P,B,S/ZP, ale konieczność stwierdzenia nieważności tych przepisów związana jest bezpośrednio ze stwierdzeniem nieważności przepisu ogólnego uchwały dopuszczającego w terenach „P,B,S” lokalizację takich zakładów (§ 6 ust. 1).

Wbrew stanowisku Rady Gminy Zamość z obowiązku aktualizacji prognozy oddziaływania na środowisko i ponowienia czynności wyżej wskazanych, nie zwalniał jej wprowadzony w projekcie planu w § 7 ust. 2 pkt 1 „zakaz realizacji inwestycji w zakresie znacząco oddziałującym na środowisko w rozumieniu przepisów odrębnych, w szczególności na wody podziemne i grunty. Nie dotyczy jednak to realizacji przedsięwzięć, dla których przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na środowisko”.

Jak wskazano wyżej, prognoza wymaga uwzględnienia wszelkich oddziaływań na środowisko, które nie muszą być faktycznie oddziaływaniami znaczącymi. Biogazownie są przedsięwzięciami, które zasadniczo są zaliczane do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i dla których zasadniczo sporządzane są prognozy oddziaływania na środowisko, choć w konkretnym przypadku takich znaczących oddziaływań może ona nie powodować (np. ze względu na jej parametry, rozmiar, a także oddziaływania skumulowane). Przewidziany w § 7 ust. 2 pkt 1 projektu planu nie zwalniał organu z obowiązku aktualizacji prognozy, która – jak wskazano – jest środkiem „wczesnego ostrzegania” i symulacji jej ewentualnych oddziaływań i rozwiązań zabezpieczających przed jej negatywnym wpływem na środowisko na dalszych etapach.

Z tych względów, w zakresie dotyczącym wprowadzenia możliwości realizacji zakładów produkujących energię ze źródeł odnawialnych (biogaz i promieniowanie słoneczne), uwzględniono skargę.

Oddaleniu natomiast podlega skarga w zakresie § 12 ust. 3 pkt 2 lit. „b” uchwały.

Zgodnie z tym przepisem, na terenie wód (WS) oraz w jego strefach granicznych znajdują się rowy melioracyjne. Zagospodarowanie tych terenów polega m.in. na dopuszczeniu zmian trasy rowów lub budowy nowych zgodnie z koncepcją przystosowania gruntów do celów budowlanych, wynikającej z potrzeb zagospodarowania terenu”.

Wojewoda Lubelski zarzucił, że w załączniku do uchwały Rada Gminy nie wprowadziła linii rozgraniczających dla tych terenów, a zatem faktycznie umożliwiła dowolną zmianę przeznaczenia terenu w tym obszarze (WS) w zależności od przebiegu rowów melioracyjnych, co stanowi naruszenie

art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania.

Stanowisko Wojewody Lubelskiego nie jest usprawiedliwione.

Teren objęty planem charakteryzuje się wysokim stanem wód gruntowych i wymaga odpowiedniej infrastruktury odwadniającej. Z tego względu – jak wskazała Rada Gminy Zamość – „dla istniejącego głównego rowu melioracyjnego, przebiegającego w zachodniej części obszaru, zachowano dotychczasowy przebieg i wprowadzono linie rozgraniczające z zapisem o odległości grodzenia terenu od brzegu rowu (§ 12 pkt 2 lit. „b” i „e”). Natomiast dla rowu przebiegającego przez środek obszaru opracowania nie wprowadzono linii rozgraniczających, ponieważ ze względu na możliwość zmian jego trasy lub ewentualnego skanalizowania byłoby to nieadekwatne”.

Stwierdzić należy, że na załączniku graficznym nr 1 do zaskarżonej uchwały nr XXXI/309/13 Rady Gminy Zamość z dnia 24 kwietnia 2013r. symbolem WS zostały oznaczone rowy melioracyjne. Jak wynika z tego załącznika, kwestionowany przez Wojewodę Lubelskiego rów melioracyjny przebiega przez środek opracowania planu tj. przez obszar oznaczony symbolem „P, B, S/ZP” – tereny przemysłu, baz i składów z zielenią towarzyszącą. Niezależnie więc od przyszłej modyfikacji przebiegu tego rowu, nie spowoduje ona zmiany przeznaczenia głównego obszaru tj. „P, B, S/ZP”. W tej sytuacji nie można więc uznać, że dopuszczenie w § 12 ust. 3 pkt 2 lit. „b” „zmiany trasy rowów lub budowy nowych zgodnie z koncepcją przystosowania gruntów do celów budowlanych wynikającej z potrzeb zagospodarowania terenu” świadczy o braku linii rozgraniczających tereny o różnym przeznaczeniu, co stanowiłoby naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Z tych względów, Sąd stwierdził, że skarga w zakresie § 12 ust. 3 pkt 2 lit. „b” jest niezasadna, dlatego podlega oddaleniu na podstawie art. 151 P.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.